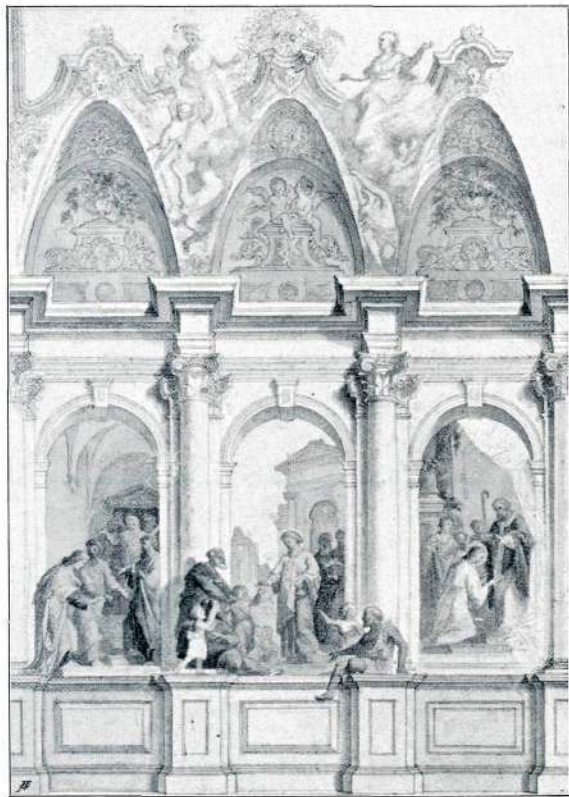

Wolfa ob času nesreče ni bilo doma. Umevno je, da ga je ta udarec silno potr. Zato ni več našel tolažbe in izpodbude v domačem krogu in zato ni bil rad doma, marveč je rajši odhajal na delo zunaj doma in tudi, če je bil doma, ni delal v svojem bivališču, ampak si je izbral svoj atelier drugje, da je mogel nemoteno delati. Veselje do dela mu je tudi izginilo. Zjutraj je v postelji kadil in čital navadno do okoli desetih, potem je vstal in delal do kosila, po kosilu je še nekoliko nadaljeval dopoldansko delo, če se mu ni stožilo, potem pa je odšel iz Šent Vida v Ljubljano. Tu je obiskoval svoje znanke, večinoma pa je šel v gostilno ali kavarno in tam sedel do po-

WOLF: SV. STEFAN DIJAKON
osnutek za fresko v Vipavi

znega večera. Zato je bil kesen v svojem delu in nevolja naročnikov je bila včasih toliko, da so mu hoteli naročeno delo odpovedati. Kadar pa je bila najhujša sila, se je včasih vendar ojunačil in delal ves dan, včasih celo vso noč. V ta namen si je kupil sveč, jih primerno razpostavil po delavnici ter delal in delal, da je obljubljeni čas dovršil naročeno delo.

Ko je hčerka Josipina začela hoditi v višje razrede in pozneje na učiteljske, se je preselil iz Šent Vida v Ljubljano na Marije Terezije cesto št. 5. v pritličje, svojo delavnico pa je imel v Medijatovi hiši, kjer mu je vitez Luschan odstopil sobo.

Hči je rada hodila k očetu v delavnico; tam je spisovala svoje naloge, glasno čitala nemške klasike in prevode iz drugih slovstev n. pr. Shakespeareja, Cervantovega Don Kixota itd. Pripovedujejo pa, da je Wolf preje sam prečital dotično knjigo in če je opazil, da bi kaj ne bilo primerno za mlado čitateljico, je kar cel list iztrgal iz knjige.

Hči Josipina se je 7. julija 1878. omožila z narednikom Kozinom, se z njim preselila najprej v Bosno, pozneje v Zagreb, kjer je njen soprog umrl kot uradnik.

Tudi kadar je slikal zunaj doma, Wolf ni opustil svojih navad. Zato ni rad hodil sam slikat, marveč je vselej vzel seboj kakega pomočnika, da je ta delo izdelaval, sam pa je pogostokrat sedel v krčmi, kadil viržinke, od katerih se ni mogel ločiti, bral časnike in premišljeval svoje žalostno življenje. Nekje na Vipavskem, poročevalci se glede kraja ne ujemajo, je cerkvenik vsled tega zapisal na odru naslednje besede:

Der Maler ist ein großer Narr,
Er raucht immer die Zigarr'
D'rum lebet er nicht viele Jahr'.

Ko je Wolf zagledal ta zanj žaljivi napis, se je nasmehnil in rekel: Tudi na kmetih se dobe talenti.

Če so ga k delu nagovarjali in mu zatrjevali, da se silno mudi, se je mirno izgovarjal, da ni razpoložen ali pa da išče idej za načrte.

Pil ni mnogo; ker pa je le malo jedel in vedno pihal viržinke, mu je vendar tako življenje škodovalo. Nikotin in žalost sta izvrševala svoje rovarsko delo na njem, da se je hitro staral in da je tako naglo umrl vsled kapi.

Nekaj časa je hodil na hrano k Maliču. Ko je odhajal, je rekel: „Plačam jutri.“ Tako je ponavljal več dni zaporedoma. Natararica se je bala za plačilo in mu je nekoč skrila klobuk. Wolf pa se ni zmešnil zato, ampak je mirno brez klobuka odšel. (Por. S. Ogrin.)

Gostilničar Tavčar, ki je imel vinograde na Bizeljskem, je naročil pri Wolfu, ki je hodil k njemu na hrano in je ni plačal, sliko sv. Antona Puščavnika. Wolf pa se ni zmenil za naročilo in je z delom odlašal. Naposled mine Tavčarja potrpežljivost in mu zapreti, da ga bo tožil za dolg, če slike do določenega dne ne izvrši. Tu pride k Wolfu S. Ogrin na obisk. Wolf ga hitro naprosi, naj nemudoma naslika sv. Antona. Ta se loti dela in v dveh dneh je bila slika narejena, Wolf pa rešen nadležnosti. (Por. S. Ogrina.)

Nekoč so ga ljudje prosili, da bi v neki precej visoki podružnici slikal. Ni se mu pa ljubilo hoditi tako visoko, zato jim reče: „Slikal bi že, samo če me gor peljete, peš ne grem.“ Kmetje so pa jeli